

A NEGYVENEGYEDIK NAPON

ÁGNESNEK

virrasztalak virradatig
magas ég alatt éjszakázom

aztán a madarak megébrednek
lebegnek napraforgók
sárga tükreiben

búfelejtő borom elfogy
nincs ellened más orvosságom

a negyvenegyedik napon
eláll az eső
a negyvenkettediken mégsem
érkezem meg
a szemhéjad mögötti tájra

Szeged

PODOLSZKI JÓZSEF (1946.)

SÁRKÁNYÖLŐ

A sárkányok belülről nőnek

hét-hat nagy fejjel
és nincs egy legkisebb királyfi
ki lecsapná nyakunk
csak tömörülnek nehéz csendjeink
álomkór billeg az agyon
hogy hosszú ujjakkal már el se érhetünk
néhány mosolyig meg a biztosító
keményült combok sugárzása alá
nincs már nemiség csak üzekvő haszon
buggyan előre nyugalom után

melyig azért el mégse juthatunk
hát top-top topogunk
nyerünk a hévben olykor szédülést
hova kirakodunk szerszámos tenyészet
asztalkáira

A sárkányok meg belülről nőnek
hét-hat nagy fejjel
és nincs egy legkisebb fi
ki lecsapná nyakunk

Újvidék

RÓZSA ENDRE (1941.)

ANYÁM ÉS ÉN

I.

Anyám a kútra ment előttem,
két tenyeréből poharat
formált. Nem sok vizet zavart:
ivott-e? Csak eltűnt az őszben.
A gyomok utána loholtak,
repedt fülekkel, szomjasan
lapultak lányomán —
mosolyaiból kilakoltat,
a szomszéd bánathoz oson,
rólam pletykáz anyám.
Míg árva csalánt gyűjt a völgyben,
erdején egy fa nem marad:
az ágas távolságokat
tűz irtja közte és közöttem.

II.

Nem értem, milyen kapukat
csaptál reám. Én kinyitottam.
Tekintetem a kulcslyukak
mélyén forog; mi zárja jobban?
Más kulcsait már rég eldobtam;
kapjam ki sírből ujjadat?

Lepattog kezed nyoma rólam,
por kápráz; viszi a huzat!
Nap süt. Egyetlen árnyék éle
császármetszés a levegőn,
ím, az idő holt anyaméhe,
hajam kitépem — belenőt.
A könnyeimnek ki ás vermet?
Üres cellában menetelnek.

III.

Ki ácsol küszöböt a könnyeknek?
Megfelezzük az egy nyomort,
a falak csendben elköszönnek.
Koromra, téglaporos óra
háborús pincék nyílanak.
Gyökér forog padlónk alatt,
örökös órák mutatója.
Egyszer majd jut idő a jóra,
ki mindkettőnkél szabadabb,
csak ez múlna, e mai nap:
megráng a világűr korogva.
A Nap — kövel tömött torok.
Eresszettek gyomrunkba lámpát:
nincs éhség, amit ki ne hánynánk!